

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Jany Daňkové a Mgr. Miroslavy Kašpírkové, v právní věci žalobce **Bobr Castor o.s.**, se sídlem Tachov, Karoliny Světlé 1509, proti žalovanému **Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.12.2010, č.j. ZN/670/KDS/10,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 7.12.2010, č.j. ZN/670/KDS/10, se **z r u š u j e** a věc se **v r a c í** k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žaloba se v části, ve které se žalobce domáhal nařízení povinnému, aby do tří dnů od právní moci rozsudku poskytl žalobci k nahlédnutí dokumentaci k akci „Zlepšení podmínek pro celoroční cestovní ruch v česko-bavorském pohraničí“ známou též jako „RYCHTA“, a to část týkající se finančních záležitostí – zpracování žádosti o dotaci, získání a čerpání finančních prostředků z fondů EU, **o d m í t á**.
- III. Žalovaný je **p o v i n e n** zaplatit žalobci náklady řízení ve výši **2.000 Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7.12.2010, č.j. ZN/670/KDS/10 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým nebylo vyhověno odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Tachov (dále jen „prvoinstanční orgán“) ze dne 3.11.2010,

č.j. 111/2010-OREI (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“) a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Žalobce se dále domáhal nařízení povinnému, aby do tří dnů od právní moci rozsudku poskytl žalobci k nahlédnutí dokumentaci k akci „Zlepšení podmínek pro celoroční cestovní ruch v česko-bavorském pohraničí“ známou též jako „RYCHTA“, a to část týkající se finančních záležitostí – zpracování žádosti o dotaci, získání a čerpání finančních prostředků z fondů EU.

Prvoinstančním rozhodnutím bylo podle § 14 odst. 5 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, rozhodnuto, že „*žádost Bobr Castor o.s. o poskytnutí informace ve věci „Zlepšení podmínek pro celoroční cestovní ruch v česko-bavorském pohraničí“ a to části, která se týká zpracování žádosti, získání a čerpání finančních prostředků z fondů EU ze dne 6. října 2010 a dále doplněné dne 18. října 2010 se odmítá*“.

Žalobce žalobu odůvodnil tím, že on, prvoinstanční orgán i žalovaný, se shodují na tom, že požadovaná informace existuje. Nelze to popřít ani zpětně, neboť akce RYCHTA proběhla, stojí u ní cedule „Financováno z fondů EU“ a jsou dostupné nějaké informace na internetu o tom, že se z fondů EU na tuto akci čerpalo. Prvoinstanční orgán vytvořil uměle podmínku, kterou žalobce nemohl splnit. Žádá upřesnění věci, kterou žalobce nezná a kterou prvoinstanční orgán odpírá nechat poznat. Tím dochází k neoprávněnému použití § 14 odst. 5 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím. Záležitost je patrná z písemností o průběhu řízení. Na ústní žádost, též konzultaci před podáním písemné žádosti, žalobce nedostane žádnou odpověď, žádné informace. Podá žádost písemně a od prvoinstančního orgánu dostane požadavek na upřesnění žádosti. Tento požadavek žalobce nemůže splnit. Nemá jiné informace, než jaké uvedl v žádosti. Odpoví tedy, že žádost z veřejně dostupných informací a mlčení povinného subjektu nelze upřesnit. Povinný subjekt žádost zamítne a široce to „odůvodní“. Povinný subjekt se však nezabývá otázkou, zda žalobce vůbec mohl jeho požadavek na upřesnění splnit, když sám potřebné upřesnění tají. Následkem toho dochází k nezákonnému jednání, odpírání informace, zcela v rozporu s právem, které má žalobce založené zákonem o svobodném přístupu k informacím. Žalobce se odvolá k žalovanému. Žalovaný nezákonný postup povinného subjektu zopakuje, tj. vše široce odůvodní, jen ne to, zda se vůbec mohla žádost upřesnit, když požadované upřesnění je součástí odpírané informace. Žalovaný se dopouští nezákonnosti, tj. účelově se vyhýbá řešení otázky, zda vůbec mohl žalobce splnit požadavek povinného subjektu na upřesnění žádosti, za stavu, kdy povinný subjekt prostě neposkytuje nic, žádné informace a jiné informace o objektu zájmu, než jaké jsou uvedeny v žádosti, dostupné žalobci nejsou. Aniž by žalovaný rozřešil tuto otázku, s ohledem na to, že žádost zpracovával OREI a osoba Červinková, která právě požadovanými informacemi disponuje, tedy s ohledem na to, že povinný subjekt musel pochopit, o co žalobci jde a žalobce právě proto v tomto směru žádost neupřesňoval, s ohledem na to, že je v žádosti uveden odkaz na pana K., který byl předem telefonicky informován a byl písemně v žádosti označen jako osoba, která požadované informace zpracovávala a bez jakéhokoli dalšího zjišťování, uzavře, že § 14 odst. 5 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím byl použit oprávněně. Následkem toho odvolání nezákonně zamítne. Žalobce dále konstatoval, že neupřesňoval, že se nejedná o projektovou dokumentaci stavby, či jiné doklady (o jejichž existenci nemá žádnou představu a tudíž je ani nemůže upřesnit), neboť z podané žádosti a především postupu povinného subjektu bylo jisté, že povinný dobře chápe, kam žádost směřuje - na OREI, k záležitostem, které se týkají financí. Navíc tím, že žádost zpracovávala právě ta osoba a oddělení, která požadovanými

informacemi disponuje, by to bylo upřesnění nadbytečné. V tomto směru, za stavu jaký byl, prostě nebylo co upřesňovat. Upřesnit pak žádost v rámci dokumentace OREI žalobce nemohl, neboť OREI veškeré informace tají a žalobce o předmětu žádosti neví nic víc, než kolik uvedl v žádosti. Žalovaný poukazuje na to, že rozsah dokumentace nesmí být překážkou pro poskytnutí informace. Tím spíše žalobce tvrdí, že žádost byla dostatečně přesná. Žalobce dále namítl, že ze všeho co bylo uvedeno, žalobce shledává napadené rozhodnutí nezákonným z toho důvodu, že byla nesprávně posouzena otázka zneužití § 14 odst. 5 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím. Následkem toho bylo vydáno nezákonné rozhodnutí a požadovaná informace odepřena. Byla nezákonně odepřena informace, na jejíž poskytnutí má žalobce právo založené zákonem o svobodném přístupu k informacím. Ze všeho, co bylo uvedeno, vyplývá, že nebyly dány důvody pro odmítnutí žalobcovi žádosti o informace. Žádost byla v rámci dostupných informací dostatečně přesná, s ohledem na chování povinného subjektu ji nešlo více upřesnit, správně se dostala a byla zpracovávána na OREI, kde požadované informace jsou a K. - jeden z odpovědných lidí, byl předem telefonicky informován a v žádosti písemně označen. Povinný subjekt mohl předmět žádosti ukázat. Nic mu v tom nebránilo takto učinit.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že se žalobce mylí, pokud se domnívá, že „žalobce, povinný subjekt i žalovaný, se shodují na tom, že požadovaná informace existuje“. Žalovaný totiž neví, co je požadováno a nemůže tudíž ani vědět, zda taková informace existuje. Žalovaný formulaci žádosti „a to části, která se týká zpracování žádosti, získání a čerpání finančních prostředků z fondů EU“ vyhodnotil jako nejasnou. Z výrazu „týká se“ není zřejmé, o jak silnou souvislost má jít. Zpracování žádosti se „úzce týká“ samotná zpracovaná žádost. Zpracování žádosti se však týkají i informace o osobě žádost připravující (zaměstnanci města nebo fyzické osobě či právnické osobě připravující žádost), případná smlouva mezi městem a osobou připravující žádost, informace o čase a finanční náročnosti zpracování žádosti, informace o podkladech k vypracování žádosti, informace o osobách, které vypracovali podklady žádosti, atd. Vzhledem k tomu, že z výrazu „týká se“ nelze dovodit, zda souvislost má být velmi úzká či velmi volná a nelze tak určit šíři požadovaných dokumentů, byl prvoinstanční orgán nucen žalobce vyzvat, aby svou žádost upřesnil. Pokud by tak neučinil a vyhledal informací méně nebo více než si žalobce přál (avšak toto své přání nepřesně vyjádřil) postupoval by vlastně podle svého vlastního uvážení o tom co „se týká a co ne“. Povinný subjekt nemůže tohoto vlastního uvážení použít už z toho důvodu, že z rozsahu vyhledávaných informací se odvíjí případná výše úhrady podle § 17 zákona o svobodném přístupu k informacím. Totéž o úzkém a širším pojetí lze říci i o formulaci „týká se získání a čerpání finančních prostředků z fondů EU. Žalobce v žalobě uvádí, že „jsou dostupné nějaké informace na internetu o tom, že se z fondů EU na tuto akci čerpalo“. Pokud jsou dostupné nějaké informace, mohl tedy žalobce z nich vyjít, a požádat o konkrétní informace (například: Kdo zpracoval žádost?). Z těchto informací mohl vyjít a podat další žádost o informace. Ta by samozřejmě už byla mnohem konkrétnější. Proto žalovaný nesouhlasí s tvrzením žalobce, že prvoinstanční orgán vytvořil uměle podmínku, kterou žalobce nemohl splnit. Žalobce mohl svou žádost upřesnit. Prvoinstanční orgán v prvoinstančním rozhodnutí informoval žalobce, že si může podat novou žádost. Žalobce tvrdí, že žádost nemohl upřesnit, protože neměl jiné informace, než ty, které uvedl v žádosti. Žádné další informace však mít nemusel a přesto mohl žádost upřesnit. Postačovalo vyjít z toho, že existuje „akce RYCHTA“ a byla nějakým způsobem financována. Z toho vyplývá

množství otázek, které je možné položit (Kdy bylo financování započato? Kdy bylo financování ukončeno? Byl čerpán úvěr? Od jakého peněžního ústavu? atd.) bez sebemenší znalosti konkrétní věci a místo formulace „*týká se*“ položit sérii konkrétních otázek nebo žádat konkrétní dokumenty, které přinejmenším mohou existovat (smlouvu o úvěru atd.). Problémem u žádosti žalobce nebyl nedostatek informací žalobce, ale formulace užitá v žádosti. Žalobce v žalobě prohlašuje, že žádost neupřesňoval, protože v žádosti je PaedDr. K. označen jako osoba, která požadované informace zpracovávala. Je otázkou, zda si žalobce pod výrazem „*zpracování informací*“ představuje jejich vytvoření nebo jejich vyhodnocení po jejich obdržení. V žádosti je však uvedeno, že „*tuto část projektu, tj. požadovanou informaci, nebo alespoň její podstatnou část, zpracovával PaedDr. V. K.*“. V žádosti tedy není uvedeno, že jediným zpracovatelem požadovaných informací byl PaedDr. K. Žalobce v žalobě tvrdí, že neupřesňoval, že nechce projektovou dokumentaci stavby. Žalovaný se však domnívá, že tak učinit měl, protože žádost z ní vychází nebo je projektová dokumentace stavby součástí žádosti. Žalobce dále v žalobě píše, že žádost směřovala na „*OREI, k záležitostem, které se týkají financí*“. Pak ale není jasné, proč je v žádosti uvedeno „*týká zpracování žádosti, získání a čerpání finančních prostředků z fondů EU*“. Žalovanému není jasné, jak žalobce z věty uvedené v posledním odstavci odůvodnění rozhodnutí o odvolání „*velký rozsah dokumentů nesmí být překážkou včasného poskytnutí informace*.“ dovodil, že tím spíše byla žádost přesná. Žalovanému bylo pouze jasné, že žalobce požadoval značný počet dokumentů či konkrétních odpovědí (podle žalovaného a prvoinstančního orgánu však tyto dokumenty - otázky nebylo možno přesně určit) a reagoval na argumentaci prvoinstančního orgánu.

V ostatních svých podáních žalobce i žalovaný setrvali na svých dosavadních tvrzeních a nevznegli další námitky rozhodné k posouzení věci samé.

Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaný souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), o věci samé bez jednání.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadených rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadená rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Prvoinstančním ve spojení s napadeným rozhodnutím byla podle § 14 odst. 5 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím byla odmítnuta žádost žalobce o poskytnutí informace.

Jak vyplývá z odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, stalo se tak z důvodu, že „*žádost je specifikována příliš obecně, a proto není možné žadateli informaci poskytnout*“. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že „*shledal formulaci žádosti „a to části, která se týká zpracování žádosti, získání a čerpání finančních prostředků z fondů EU“ jako nejasnou. Z výrazu „týká se“ není zřejmé, jak silná má být souvislost se „Zlepšením podmínek pro celoroční cestovní ruch v česko-bavorském pohraničí“. Všechny dokumenty k věci se více či méně týkají zpracování žádosti, získání a čerpání finančních prostředků z fondů EU. Formulace uvedená v žádosti je jako celek nejasná a neumožňuje jednoznačně identifikovat požadované informace*“.

Podle § 14 odst. 5 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím povinný subjekt posoudí žádost a v případě, že je žádost nesrozumitelná, není zřejmé, jaká informace je požadována, nebo je formulována příliš obecně, vyzve žadatele ve lhůtě do sedmi dnů od podání žádosti, aby žádost upřesnil, neupřesní-li žadatel žádost do 30 dnů ode dne doručení výzvy, rozhodne o odmítnutí žádosti.

Ustanovení § 14 odst. 5 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím je ustanovením procesním, které řeší odstraňování vad žádostí o poskytnutí informace. Ač tak zákon o svobodném přístupu k informacím výslovně nestanoví, lze ustanovení § 14 odst. 5 písm. b) aplikovat toliko na situace, kdy žádost o poskytnutí informace bude trpět natolik zásadními vadami, pro které žádost není způsobilá projednání, resp. pro které ji není možné věcně posoudit. Pokud je totiž žádost způsobilá projednání, resp. je jí možné věcně posoudit, není důvod žadatele vyzývat k odstranění neexistujících vad. U takové žádosti nemůže správní orgán žádost odmítnout podle § 14 odst. 5 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím.

Ustanovení § 14 odst. 5 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím je možné aplikovat pouze tehdy, pokud zaprvé „*žádost je nesrozumitelná*“, zadruhé „*není zřejmé, jaká informace je požadována*“ nebo zatřetí „*žádost je formulována příliš obecně*“.

Jak vyplývá z odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, prvoinstanční orgán považoval žádost za formulovanou příliš obecně. Žalovaný dovodil, že „*žádost je nejasná a neumožňující jednoznačně identifikovat požadované informace*“. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí tak nelze seznat, zda žalovaný setrval na závěru prvoinstančního rozhodnutí o tom, že žádost je formulována příliš obecně, či zda žádost považoval za nesrozumitelnou nebo že z ní není zřejmé, jaká informace je požadována.

Soud má na podkladě obsahu žádosti za to, že žádost netrpěla takovými vadami, pro které by nebyla způsobilá projednání, resp. pro které by ji nebylo možné věcně posoudit. Netrpěla žádnou z vad výslovně zmíněných v ustanovení § 14 odst. 5 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím.

Žalobce v žádosti uvedl, že „*žádá o poskytnutí informace ve věci „Zlepšení podmínek pro celoroční cestovní ruch v česko-bavorském pohraničí“, a to části, která se týká zpracování žádosti, získání a čerpání finančních prostředků z fondů EU. Akce je také známá jako „RYCHTA“. Z předcházejícího tel. rozhovoru vyplynulo, že tuto část projektu, tj. požadovanou informaci, nebo alespoň její podstatnou část, zpracovával Paedr. V.K.“.*

Zákon v ustanovení § 14 odst. 5 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím výslovně počítá s tím, že žádost může být formulována „*obecně*“. V tomto směru je nezbytné odmítnout námitky žalovaného uvedené teprve ve vyjádření k žalobě, že žalobce měl žádost precizovat až do podoby naprosto konkrétních otázek typu „Kdy bylo financování započato? Kdy bylo financování ukončeno? Byl čerpán úvěr? Od jakého peněžního ústavu?“.

Soud má za to, že by žádost žalobce byla formulována „obecně“, což zákon o svobodném přístupu k informacím připouští, avšak nikoli „příliš obecně“. Žalobce nepožadoval informaci o blíže určeném počtu investičních akcí, nýbrž informaci o zcela konkrétní investiční akci. Žalobce současně nepožadoval informaci o všem, co se této investiční akce týkalo, nýbrž informaci týkající se „*zpracování žádosti, získání a čerpání finančních prostředků z fondů EU*“. Žádost se v takto vymezeném rámci týkala jakéhokoliv obsahu nebo jeho části v jakémkoliv podobě, zaznamenaného na jakémkoliv nosiči, zejména obsahu písemných záznamů na listině, záznamů uložených v elektronické podobě nebo záznamů zvukového, obrazového nebo audiovizuálního (poz. jak je podle § 3 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím definován pojem informace), který má prvoinstanční orgán v souvislosti se „*zpracování žádosti, získání a čerpání finančních prostředků z fondů EU*“ k dispozici. Požadovaná informace tak byla vymezena sice obecně avšak stále takovým způsobem, aby prvoinstanční orgán nabyt jasnou představu o tom, jaké informace jsou požadovány a jaké informace má podrobit přezkoumání, zda je lze žalobci poskytnout nebo zda je nutné některé z některého z důvodů v zákoně o svobodném přístupu k informacím vyloučit. Žádost žalobce tak byla srozumitelná a bylo z ní zřejmé, jaká informace je požadována.

Prvoinstanční orgán v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí uvedl, že „*s ohledem na rozsah předmětné části projektu „Zlepšení podmínek pro celoroční cestovní ruch v česko-bavorském pohraničí“, který zahrnuje předprojektovou přípravu, dokumentaci k vlastní realizaci projektu včetně široké škály vlastní dokumentace související s poskytnutím dotace a řadu dalších doprovodných informací, požádalo Město Tachov žadatele o bližší specifikaci podané žádosti. Veškerá dokumentace, kterou Město Tachov shromáždilo v souvislosti s přípravou zpracování žádosti, získáním a čerpáním finančních prostředků z fondů EU projektu „Zlepšení podmínek pro celoroční cestovní ruch v česko-bavorském pohraničí“ čítá několik tisíc stran textu a není objektivně možné takovou dokumentaci ve lhůtě pro poskytnutí informace stanovené v ust. § 14 odst. 5 písm. d) Zinf podrobit rešerši ve smyslu ust. § 12 Zinf, aby bylo možno z těchto dokumentů vyčlenit informace, k jejichž zveřejnění není Město Tachov v souladu s ust. §7 a násl. Zinf oprávněno. Převážná část veškeré pořízené dokumentace k projektu pak bezprostředně souvisí se zpracováním žádosti, získáním a čerpáním finančních prostředků z fondů EU nebo ji lze považovat za doprovodnou informaci ve smyslu ust. § 12 Zinf*“.

Z citované části odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí je zřejmé, že prvoinstanční orgán měl jasnou představu o rozsahu žalobcem požadované informace, resp. jakou informaci žalobce požaduje. Prvoinstanční orgán výslovně uvedl, že má k dispozici několik tisíc stran textu v souvislosti s přípravou zpracování žádosti, získáním a čerpáním finančních prostředků z fondů EU. Nebyl zde tudíž žádný důvod pro to, aby byl žalobce vyzýván k odstranění vad žádosti. Na tomto místě se lze ztotožnit se závěry žalovaného uvedenými v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že „*velký rozsah dokumentů nesmí být překážkou včasného poskytnutí informace*“ a že okolnost, že prvoinstanční orgán „*není objektivně schopen veškerou dokumentaci ve lhůtě pro poskytnutí informace podrobit rešerši a zjistit, které části dokumentů (dokumenty) nelze poskytnout je chybná*“.

Správní orgány obou stupňů tudíž pochybily, když při existenci bezvadné žádosti postupovaly podle ustanovení § 14 odst. 5 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím a žádost žalobce z procesních důvodů odmítli.

Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Pokud jde o výrok II. rozsudku, shledal soud žalobu v části, ve které se žalobce domáhal nařízení povinnému, aby do tří dnů od právní moci rozsudku poskytl žalobci k nahlédnutí dokumentaci k akci „Zlepšení podmínek pro celoroční cestovní ruch v česko-bavorském pohraničí“ známou též jako „RYCHTA“, a to část týkající se finančních záležitostí – zpracování žádosti o dotaci, získání a čerpání finančních prostředků z fondů EU, za nepřipustnou.

Jak již bylo uvedeno shora, došlo ve správním řízení k odmítnutí žádosti žalobce podle § 14 odst. 5 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím pro neodstranění vad žádosti. Prvoinstanční orgán, stejně tak jako žalovaný v odvolacím řízení dosud posuzovali toliko otázku, zda žádost žalobce trpěla či netrpěla vadami, pro které ji nebylo možné věcně projednat. Otázkou, zda zde je či není některý z věcných důvodů pro neposkytnutí informace nebo zda je nezbytné informaci poskytnout, se správní orgány dosud nezabývaly. Obdobně jako žalovaný se soud mohl zabývat pouze zákonností postupu správních orgánů, tj. otázkou zda žádost žalobce byla či nebyla bezvadná.

Podle § 5 s.ř.s. nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, lze se ve správním soudnictví domáhat ochrany práv jen na návrh a po vyčerpání řádných opravných prostředků, připouští-li je zvláštní zákon.

Vzhledem k tomu, že dosud nedošlo k věcnému posouzení žádosti žalobce o poskytnutí informace, tj. nebylo eventuálně vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti či její části z některého z věcných zákonem vymezených důvodů, nelze hovořit o tom, že žalobce ve správním řízení vyčerpal řádné opravné prostředky. Bude tedy nyní na správních orgánech, aby s žádostí žalobce nakládali v souladu se zákonem o svobodném přístupu k informacím jako se žádostí bezvadnou. Teprve dojde-li k odmítnutí žádosti či její části z některého z věcných zákonem vymezených důvodů prvoinstančním orgánem a žalovaným, bude na místě v eventuální žalobcem nově vyvolaném soudním řízení rozhodovat, navrhne-li tak, o návrhu žalobce nařídit povinnému subjektu požadované informace poskytnout.

Žaloba byla v této části nepřipustná podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. a) s.ř.s., podle kterého je žaloba nepřipustná také tehdy, nevyčerpal-li žalobce řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, připouští-li je zvláštní zákon, ledaže rozhodnutí správního orgánu bylo na újmu jeho práv změněno k opravnému prostředku jiného.

Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto mu soud přiznal v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2.000 Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 31. července 2012

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová